

Din Broders Blod.

Fra 1897 ved Pastor A. P. Madson.

Det var en September-Aften 1895. Paa den lange Bro, der forbinde Galata med Konstantinopel, herstede et Liv saa broget og mangearartet, som kun Orienten er i Stand til at fremvise.

Den bølgende Mennefemængde frembød et broget Billede af Europæere og Asiatere, Mollaber - tyrkiske Prækter med hvide Turbaner, tiggende Dervischer i lafede og smudgede Hiltapper, armeniske Prækter med blege Ansigter.

Hjemme ventede man paa ham, og Hagob Muradian havde allerede altid travlt med at komme hjem, men i Aften kæmte han ikke paa sin Moder eller sine Brødre - han tænkte kun paa een - sin Principal, den rige Korbmand Aswadabatur.

Munter og glad havde Aswadabatur om Morgenen købt i sin Butik, mens Abdulla og Hagob arbejdede. Mariam, hans unge Datter, havde bragt Prokofs mens hans lille Søn, Nazaret, havde leget med den hæslelige Hund, der var hans og Fadernes Andolina.

Hagob kunde slet ikke forstaa, hvorfor han kunde holde saa meget af faa den lille Hund. Han havde engang fundet den paa Konstantinopels Gader, blødvende og forfulgt, og saa havde han forbarmet sig over den og taget den med hjem.

Hvorfor havde han gjort det? Hvorfor var hans Principal i det hele taet slet ikke som andre Mennekster? Har jeg ikke, han bandede ikke, han snød ikke i Handel, han taalte ikke, at nogen blev gjort uret.

Han havde optaget ham, den stakkels armeniske Dreng, i sin Forretning af lutter Barmhjertighed. Da Hagob havde droget bort over Bjergene - hen til Bedstemedor - for aldrig mere at komme tilbage, da havde Glædeigheden været stor - navnlig for Hagob, der bestemte, at han og hans Moder og Brødre vilde have faldet ihjel, hvis ikke Aswadabatur var kommen ind i deres Tidbærelse som frefsende Engel.

Aswadabatur var en Krieger - den bedste Kræfter og det bedste Meneste i Konstantinopel, det var Saaob vis paa, og dog - dog - der var slet noget, som Hagob ikke kunde begribe.

"Jeg haber dig, Abdulla, faldte Glæde, trykde den Snag, mumblede han, idet han stirrede ud over Brogelandet ned i Vandet.

Politiet var trængt ind i Aswadabatur's Hus - pludselig, som naar Hagen slaar ned paa Duen. Raslen af Sabeler, Raab og Strig - havde det slet altsammen kun været en ond Drom?

Aswadabatur skal være en Forbryder! De saae i hans Hus efter Sprengstof, Dynamit og Bomber! Og Abdulla synes at have vist noget.

"Gaa kun ned i Kælderen," havde han hvisket, og hans Høifsen havde været som en Glædes Hviffen.

Da Politiet havde fundet, hvad de søgte - og Abdulla havde smilet - Hagob havde set, han havde smilet.

"Vor han habede ham. Han spændte sine Finare omkring Gelandet og tnaede, som han vilde - ve knuget, hvis de havde fiddet om Abdullas Hals.

Hvor roligt havde Aswadabatur ikke staaet der. Han kunde ikke rækfærdiggøre sig. Han kunde ikke sige, hvorfor de uslyfslige Bomber vare tomme ned i hans Kælder. Abdulla havde fundet sig det, men han sagde det ikke, og ingen havde set, hvorledes det var gaaet til.

"Jeg er uslyfblig," havde Aswadabatur sagt. Men de troede ham ikke. De lo bare haanligt. De slog ham og forbandede ham.

"Kristus, min Gud, i din Haand lægger jeg min Sag! Det var det sidste Ord, Hagob havde hørt fra Aswadabatur's Læber.

"Det er hans Død," stønnede Hagob. Men ingen hørte hans Stønnen her paa den store larvende Bro. "Og dog er han uslyfblig, hans Hjerte er rent og kan ikke rumme noget saa ondt. Og vil Kristus, hvem han tror paa, bringe hans Uslybld for Dagen? Eller - hvorfor kom Bomberne ned i Kælderen? Kan man tro paa Kristus og dog - dog være en Forbryder?"

Hagob havde et meget ulkært Begreb om religiøse Sager. Han havde altid tænkt, at Kristus var meget større og meget bedre end Muhamed. Saa meget bedre omtrent som Aswadabatur var bedre end Abdulla, denne onde, sejle Dyr.

Naar Aswadabatur havde talt til ham om Kristus, havde han hørt derpaa med Lyst, men det havde baaret saa lidt Frugt. Aswadabatur var Protestant og han selv Gregorianer, og dermed stillede han sin Samvittighed tilfreds, hver Gang han saa, at han ikke var som han.

I dette Øjeblik ønskede Hagob, at han vidste noget mere om Kristus. Han vidste, at Aswadabatur ventede Hjalp fra ham, ja, at han allerede havde faaet Hjalpen - ellers kunde han ikke have staaet, saaledes som Hagob endnu saa ham i Vandet - saa fejersbevist, saa fuld af hellig Ro.

Hagob frøs sig med Haandene over Vandet. Lige var hans Ven Ascham gaaet fra ham, og endnu klang i hans øren det Ord, han i Smerte og Harme havde raabt, nej, nej, nej efter Venen: "Vestender!"

"Vestender!"

Hvad havde Ascham sagt? - Hagob tænkte sig om. Han havde talt om en Storm, der vilde komme og om hvide Duer, der søgte sig et Stjul.

"Du er som en Due, Hagob, min Ven. Min Sjæl har dig lært som en Broder. Dit Hjerte er mit Hjerte, og din Lidelse er min Lidelse. Søg Tilflugt, Hagob, min Broder, der, hvor ingen Storm kan naa dig. Se Duerne i Moskelen, de ere sikre imod Jagerens Snare og mod Røvens Klør. Dit Jølle er lig! Røvens, der forberede Vinbjergene. De talde fremmede til Hjalp og paatalde en Gud, som slet ikke er Gud. Man vil fange Røven, som man fangede Aswadabatur i sin egen Hule. Gaa over til os, du og dine."

"Aldrig!" havde Hagob svaret, birrende af Bredde. "Jeg skal blive en Moslem - aldrig. Jølle bliver Solen til Nærke, før jeg bytter Krstus bort for Muhamed, den faldte Profet. I ere Røven med de faldte Hjerte og skarpe Tænder. Jølle blot Graaben paa Bjergene! Gaa til Rusch, til Søsun og hør de forældreløses Jamren. Gaderne ere bedækkede med Blod, og Stenede raabe om -"

Hans Stemme kvalede i Smerten over de Mindre, han fremkaldte.

Ascham havde smilet, saaledes som kun en Dyr kan smile - indsmigrende og snu.

"Hvorfor bliver du vred, Hagob, min Ven? Jeg mener det jo kun godt med dig. Er Vesteren en Forbryder saa bør Disciplen -"

"Han er ingen Forbryder," havde Hagob afbrudt ham. "Aswadabatur, min Mester, er ren som Duen og god som et Lam."

Atter havde Ascham smilet. "Forster da Lammet efter Blod, og finder man Dynamit i Duen's Rede?"

"Vestender!" - Hagob havde truende løftet sin Haand - men Ascham havde fjernet sig i Rængden -

Hvad mente Ascham med Stormen? En Øfjen rislede gennem Hagob's Legeme.

Han vendte sig om og gik langsomt igennem Mennefemængden. Hans Hoved var højet som paa en træ, gammel Mand.

"Hvorledes var Dynamitten kommen i Aswadabatur's Hus? - Var hans Mester dog - - - - - kunde det være muligt? Kunde Aswadabatur, kunde en Kristi Tjener være en Forbryder?"

Disse Tanker nagede og gnavede som en rifting Dyr. Jo længere Hagob gik, desto snævrere blev Gaderne. Pludselig løde høje Glædesraab ham i Næse.

"Der er han! Der er han!"

"Har du Penges, Hagob?"

"Mig er sulten, Hagob. Aram meget sulten."

Over Hagob's mørke Ansigt lagde der sig et flygelyg Smil. Aram, den yngste af hans Brødre, var hans Andolina. Han bøjede sig ned og trykede ham.

"Aram skal ikke sulte. Hagob bringer Penges, mange Penges, lille Bror," sagde han trøstende. - Saa brød der en Glædestorm løs. De smaa rod den store Bror med sig. "Brød, Mor, nu saa vi Brød!"

I Døren ind til et lavt og smudset Hus stod Moderen. I hendes magre, rynkede Ansigt, laeste man tydeligere end Ord kunde sige, at hun havde gennemaaet mange Ulykker. Men Lidelsen havde gjort hendes Hjerte stærkt og hendes Mund stille. Hun havde lært at bære uden at klage, og at søge alt godt fra den almægtige Stabers Haand - ham, hun frøgte og ærede, saa godt hun forstod.

"Gud ste Lov," hviskede hun, da Ordet Brød naadede hendes Bror. Hun saa paa Hagob med et Blik fuldt af saa megen Tatnemlig Ømhed, at det lystie en Smule op i Sønnens mørke Sind.

"Jeg har Penges, Mor, jeg har mange Penges," sagde han med stivt Stemme, idet han trak Moderen ind i Stuen. "Aswadabatur sagde til mig i Morges tidlig: 'Dag disse Penges,' saade han, 'Kristus, min Herrer og Mester, har befalede mig at give dig dem.' Saaledes lagde han i Morges - tidlig. Og nu, Mor, nu sidder han i Fanafel, fordi man i hans Hus har fundet -"

Hagob kunde ikke saa sagt, hvad Politiet havde fundet i Aswadabatur's Hus.

"Her - er - Penges, Mor," stødte han frem med taalt Stemme. Saa laeste han sig ned paa Jorden, skjulte Ansigtet i sine Hænder og hullte højt.

Meduvede saa Nemfar Muradian, Moderen paa sin Søn. Haaenden, hvori hun holdt Penges, rædede, men Munden sagde ikke et Ord. Hun tænkte blot, at Hagob måtte lære at bære alt, som noget, Gud, sendte dem.

Hagob var Nemfar Muradian's Stefson, hendes Mand's eneste Søn af første Ægteskab. Siden hun var bleven Enke, havde Hagob gjort, hvad han kunde, for at skaffe Brødet til Moderen og de smaa Brødre. Han var et energisk og flittigt ung Menneke, og Moderen havde i den Grad vænnet sig .. at taee ham med paa Raad i alle Ting og at lægge sine Blyder paa hans unge Skuldre - om hun end selv havde Blyder nok tillige - saa hun slet ikke tænkte paa, hvor ung han var. Nu slog det hende, mens han laa der med et forpint Hjerte, at han var et Barn, der trængte til hende. Og da det gik op for hende, bøjede hun sig ned over ham, klappede ham paa Skuldrene med sin magre Haand og sagde:

"Hagob, mit læse Barn, min gode Dreng."

"Hagob løstede Hovedet og saa op paa sin Moder.

"Han er en Forbryder, Mor, og de vilde dræbe ham."

Nemfar Muradian rystede paa Hovedet. "Nej, jeg kender Aswadabatur - maaste dræber de ham, men en Forbryder - det er han ikke."

"Politiet har dog fundet -"

"Hvad?"

"Dynamitbomber og farlige Strikser. De siger, at han og hans Lige pønser paa Mor, at de vil afskyde det det trykfulde Nag og gøre sig fri."

Over Nemfars Ansigt lagde der sig en dyb Skygge.

"Gud være dig naadig, stakkels Aswadabatur - dig og dine."

"Hagob for fortrækket op.

"Dig og mine! Hvad mener du, Mor? De vil da vel ikke dræbe Haand paa ans Børn?"

Nemfar Muradian svarede ikke.

(Fortæltes.)

Der var engang

en Moder, som havde en lille Dreng, hun holdt saa umaadelig meget af. Hun var saa dejlig, saa hun syntes, der ikke kunde findes et dejligere Barn. Og da Forstaaelsen begyndte at vaagne hos ham - da han vendte Hovedet og lo til hende, naar hun kom hen til Buggen, og naar han lo højt i Henrykkelse over, at hun tog ham op, saa kændte hendes Glæde og Stolthed ingen Grænser. Ikke vilde hun bytte ham bort for Alverdens Statte; hun var saa stolt, som ejede hun noget, hvis Lige ikke fandtes paa Jorden.

Dagene gik; den lille blev stor og fæl med Iftre, smaa Ven, som sprattede af Jør for at lære at gaa, og med vøvre, smaa Fingre, som altid syntes at gribe efter Solstraaler. Han fangede viftot ogsaa Solstraalerne, om end ingen saa det; thi han lo ofte saa henrykt, ingen kunde forstaa hvorfor han lo.

Hans Vind var som to klare Sijerener, og hans Haar blødt og fint som Dunene paa Smaaflugles Bryst. Unægtelig var han umaadelig sød, den lille. Det var rigtig en faaaban lille en, som alle havde Lyst til at trykke og taale for, som er sin Moders Djesjen, og som passet og vogtes saa fint og saa nøje.

Men saa bandede det en Dag paa Døren. Og ind traadte en uventet Gæst, som gik lige frem til den lille Seng og saa paa Barnet. Og mens han stod og saa, blev Barnets Kinder blegere og blegere; de smaa Djenlaag faldt saa tungt til. Nu forstod Moderen pludselig med Øru, hvem den alvorlige fremmede var. Hun lafede sig for hans Fødder, hun bad, hun bebøet. Den fremmede stod hende blot sagte til Side og bøjede sig endnu bøjere over Barnesengen.

Hun forsøgte at flyde ham bort, at rive Barnet til sig - saa slet ikke, hvor mildt han strøg de faldendebestinder, hvor sødt han trykede den blege Vande, hvor freklydt Udbrudet blev. Det lille Ansigt. Hun saa blot, at hendes Barn i denne Stund var ved at blive taget fra hende, saa blot, at hendes eneste, dyreste Stat staaenslæst blev revet fra hende, fra den eneste Javn, som kunde yde ham et beskyttende Ly.

Stakkels, fortrynede Moder, som hun endede den forvirede Tante, at det ikke stod i nogen andens Magt end hendes at gøre hendes Dreng lykkelig! Dagene gik, fulde af bitter Længsel, tunge Savn, uden Tante for andet end den store Sorg. Hvorfor som da hendes lille Gørl, naar han kun sludde bliver her saa kort, gentog hun atter og atter; og aldrig faldt det hende ind, at det taante er juft og særføllt be-naaede, hvem det forundes efter en kort Prøve at flyttes op i en højere Klasse.

Hun tænkte ikke paa det. Men eftertraanden, som Tiden gik, fødtes den ene milde Tante efter den anden ind i hendes Sind. Til en Begyndelse fik disse milde Tanker ikke Lov til at slaa Rod, men de spredte frem paant som vatne Blomster; og til Slut begyndte ogsaa andre at lægge Markte til, at hun var bleven saa selv ulig, saa meget mildere og taerligere. - Alt efter som Blomstene slog Rod og voksede op, alt efter som de gode Tanker fik Lov at slaa sig til Rod, saa begyndte hun først gauste svaat at forstaa, at den fremmede, som havde ført hendes Stat med sig i sin stærke Javn, ikke havde vilket hende noget ondt, - og saa begyndte hun at forstaa, at hendes lille Dreng var gaaet til en stænnere, lysere Verden end den, hun selv befandt sig i.

Hun blev rolig og stille, og gode Tanker og Beslutninger faldt ned over hende som smukke Blomster. Men fagraest af dem alle var dog Haabets grønne Blomst, som var saa berlig at slaa, at Smilet vendte tilbage til hendes Læber, og Glæden straalende af hendes Øje.

Og dog viste hun ikke, at der i hendes Nærhed fandtes en dejlig Eng, hvis Fagerhed var saa uforsølv og fast, at den maatte være usynlig for svage Kennesfejne, der selv om de saa det, vilde blive blændet af al blændt Stønhed; og paa denneEng gik blandt mange andre hendes egen lille Dreng, glad og lykkelig, thi han havde faaet Lov til at plukke Blomster til sin Moder.

Da han havde faaet sin Javn fuld af Blomster, slap han dem ned til hende, jublende af Glæde, fordi han saa, hvor sødt hun tog imod dem og hvor

Farverne i Fleishers garn falmer aldrig, det bliver aldrig haardt og varer længre end noget andet. Et pund gjør mere og bedre arbejde end to pund af nogen efterligning. Includes image of a woman in a dress and the Fleishers logo.

Stal De rejse til Steder øst eller for Chicago, saa bed Deres lokale Agent give Dem Billet fra Omaha til Chicago med Chicago & Milwaukee & St. Paul Banen. Includes address for Danmarks Kort.

Ladies Sewing Companion 50c. Includes image of a sewing machine.

Et storartet Tilbud!!! 'Kvinden og Hjemmet' - Includes small illustration of a woman.

Louisville & Nashville Zernbanen Southern Central Line Winter Turist-Billetter

Florida Golf-Kysten. Includes small map of Florida.

Gen'l Immigration and Industrial Agent, Louisville, Ky.

Dansk Apotek. Henry Majanti, Cedar Falls, Iowa. Includes small logo for the pharmacy.

Humbolt Publishing House, 1440 Humbolt St., Chicago, Ill.

Danske Stereospildeder. Includes image of a stereoscope.

Dameveste. Includes small illustration of a dress.

Benge. Includes small illustration of a box.

Quilt Patterns. Includes small illustration of a quilt.

Alter-Malerier. Includes small illustration of a painting.

J. Leachman & Son, MINNEAPOLIS, MINN.

Don't Be Fooled! ROCKY MOUNTAIN TEA. Includes small illustration of a person.

Det Kongl. Danske Konsulat, Room 407-408 Real Estate Bldg. Includes small logo for the consulate.